

venščino, tako da smo ga mi kmetje vsikdar popolnoma razumeli. Gospoda Torgglerja smo mi kmetje vedno radi imeli, nevem zakaj ga toraj blatijo klerikalci. — Prosim porabite te vrstice, ako se Vam zdiyo porabljive. Z odličnim spoštovanjem. J. P. veleposestnik.“ — (Opomba uredništva: Dragi, ali ne veste, da klerikalci vse tisto sovražijo, kar kmet spozna za dobro in sebi naklonjeno in udano; najrajši bi bili, ako bi se šopiril na sodnikovem stolu kak debeli župnik in bi ta sodil kmete po želji in volji mlade lepe farovške „gospodične.“)

Ptujski sejem. Veliko kupcev iz daljnih krajev, tudi iz nemškega je moglo dne 21. t. m. oditi iz sejma, ne da bi bili kaj kupili, ker se je prignalo premalo živine. Kmetje, živina ima sedaj jako dobro ceno, priženite jo na sejem, posebno ker po drugih krajih imajo dovolj krme.

Tele s petimi nogami. Blizu Kozjega je povrgla krava posestnika Vončina tele, ki ima pet nog. Tele že živi nad štiri tedne, in je popolnoma zdravo. Peta noga je priraščena na desni strani na rebrah in ima tri parklje.

Zakopan denar. Blizu Kozjega so našli pri rigolanju v vinogradu Bovha, lonec ki je bil napolnjen s srebrnim denarjem. Denar je bil že nad sto let star. Posestnik je nekaj denarja zanesel v davkarijo, nekaj pa ga je ohranil za spomin.

Nagla smrt. Pri zadnji veliki burji, ko je tako nepričakovano padal sneg, je prišla neka Marija Lorenčič iz Vurberga k posestniku Maleku, stanujočem v Ptujem predmestju in je prosila prenočišča. Drugi dan sta odišla Malek in njegova žena po svojem opravilu. Ko pride žena v hišo nazaj, najšla je popotnico pri peči na klopi ležati. Ker se ni ganila, je šla k njej in je opazila, da je mrtva.

Z nožem ga je smrtno ranil. V noči od 10. do 11. t. m. je šel posestnikov sin Franc Golob iz Budine v Zabovce vasovat. Pri oknu njegove ljubice sta ga našla Franc Rus in Josef Kosec iz Zabovc. Vsi trije so se podali na pot proti domu. Na potu so se sprli, in Golob je potegnil iz žepa nož, ter je Franca Golob zabodel trikrat v glavo in v vrat. S tem mu je prerezal goltanec in glavno vratno žilo. Rus je letel takoj k bližnji hiši, da bi si dal svojo rano obvezati. V izbo stopivši se je zgrudil na tla in je bil takoj mrtev. Ubojnik je že pod ključem.

Dopisi.

Od Svetinj pri Ormožu. Lep vzgled krščanske ljubezni do bližnjega nam daja naš povsod znani župnik Bohanec. V nedeljo, 11. t. m. je imel naš šolski odbor svojo sejo, v kateri se je glasovalo za novega nadučitelja. Bohanec je že pred sejo poklical posestnika Kumra k sebi in ga obdelaval, naj voli z njim. Pri seji pa je komandiral kakor kakšni paša in ni pustil glasovati Ivana Pučka, ker je Meglov svak (vsaki ima eno sestro), tudi Antonu Kosiju ne. Rekel je tudi, da so že trije nadučitelji morali od

Svetinj zavoljo Megla; mi pa dobro vemo, da to ni res in poznamo učitelja Megla prav dobro, saj je že 15 let pri nas, vsa fara ga hvali, razun treh župnikovih pristašev in tudi vsi ljudje, ki ga poznajo, ga hvalijo. On je že mnogo otrok tukaj prav dobro izučil in vsi njegovi učenci ga jako čislajo. Vse ga hoče imeti za nadučitelja, župnik pa ga preganja in si ne more ohladiti svoje „svete“ jeze. Pa zakaj? Poslušajte! Predlani v jeseni je župnik Bohanec, podkurjen od nekega človeka, prepovedal Meglovim pevcem, posvetne ali narodne pesmi peti. Gospod Megla je učil namreč svoje pevce cerkvene in tudi posvetne pesmi in je imel s tem mnogo truda. Tudi je naročil svojim pevcem, naj zbirajo domače pesmi, da jih bo on opilil in za štiri glase postavil. Ob birmi so tudi milostljivemu gospodu škofu njegovi pevci prav lepo zapeli in gospod Megla je bil zato jako pohvaljen. Na župnikovo prepoved so pevci sklenili, da tudi cerkvenih pesmi več ne bodo peli, če posvetnih ne smejo. To je gospoda Megla žalostilo, posebno pa, ker je znal, kdo je župnika nahujskal. Meseca februarja pa je nek domačin dal župnika v „Štajerca“ in župnik je krivil gospoda Megla. Potem je v „Našem Domu“ župnik gospoda Megla prav grdo zdelal. Gospod Megla je potem vložil tožbo proti župniku, pa župnik je poslal po njega, da sta se pogodila ter je pisal v „Našem Domu“ neko izjavo, da ni krivil gospoda Megla. Tista izjava je gola laž, istina pa je, da je župnik gospoda Megla obdolžil. Gospod Megla je dobrega srca in je župniku dovolil tisto izjavo poslati v „Naš Dom“, čeravno je bila sama laž; pa on se ne bi rad z nikomur pravdal in župnik mu je tudi dal nazaj orglarijo. Ko pa je 6 tednov minolo, je vzel župnik zopet gospodu Meglu orglarijo, ker gospod Megla ni mogel več tožiti. Zdaj pa še ga preganja in pravi ljudem, radi tega, ker ga ne spoštuje. Taki človek, ki tako dela, si pač ne more pridobiti spoštovanja. Slobodno rečemo, da je čez 90 procentov ljudi na strani gospoda Megla, le par jih drži z Bohancem. Župnik zdaj ni pustil Kosi Antona glasovati za gospoda Megla, a pred tremi meseci pa ga je prisilil, da je glasoval proti njemu. Kakšna je to postava, proti gospodu Megla-ju slobodno glasuje, za njega pa ne? Gotovo bi gospod Pučko tudi slobodno glasoval proti njemu, z a njega pa ni smel! Ja, Bohanec! Le tako naprej preganjaj nedolžne ljudi, saj že zdaj pravijo ljudje, da naj le rajši župnik odide, gospod Megla pa ostane. To se bode zgodilo. A par tožb naj še Bohanec vloži, saj se sploh toži z ljudmi, ker se v take reči vtiče, kjer ga nihče ne potrebuje. Vera peša, pravijo mešniki. Pri nas že pol ljudi nima vere, saj vidijo, kaj Bohanec dela. Gospod Megla mu je odpustil vse, on pa ga zdaj preganja, še stanovanje bi mu rad vzel. Zapomnite si to Bohanec. Tudi Vas bo doletelo enkrat plačilo. In tudi to si zapomnite, da mi hočemo imeti gospoda učitelja Megla zavoljo naših otrok; vi ne potrebujete učitelja in zato nam pustite tistega, katerega hočemo mi imeti. Če bomo morebiti kdaj volili novo farovško kuharico, tistokrat bomo Vam pu-

stili prvo besedo. — Najbližnji sosed, ki se Bohanca nič ne boji in pravico govori. — Prihodnjič več!

Sv Barbara v Halozah. Ljubi „Štajerc“, bil sem zadnjikrat zopet na türnspicu. Saj mi ne bodeš tega zameril, ker veš, da se tam dol presneto daleč in mnogo vidi. Ravno smo se pripravljali na prihod nebeškega Odrešenika a glej jih klerikalce, kaj sem vse videl. Naš občinski predstojnik Korenjak, veleznani sovražnik „Štajerca“: sodnijski sluga in „veleposestnik“ Petrovič, šolski sluga Herzog, potem viničar Krajnc in kočar Jurgec so pokazali Sv. Barbari kaj znajo! Napravili so se za zamorce, in sicer tako, da so si namazali lice s sajami. Potem so šli, ker je najbrž bilo pri Korenjaku premalo piti, v gostilno gospoda Čeha. Šolski predstojnik gospod R., c. k. poštni uradnik, je prišel sjučajno tudi v to gostilno in si naročil četrto litra vina. Sodnijski sluga Petrovič je bil tako navdušen, da ga je takoj objel in ga s sajami namazal! Tako se pripravljajo klerikalci na sveti božič! O ti duša krščanska, špictüren se bode podrl, ako gre pri nas tako naprej! — Dragi mi „Štajerc“, pa to ni čudo, saj sem še nekaj družega ravno pred par dnevi videl. Farovška lepa Pepika je letela — letel pa je za njo naš oberklerikalec gospod župnik sam. — Bog ve ali ni o božiču pravih potic spekla, ali kaj? — Toda megla se je začela kaditi in nisem vsega videl, zebsti me je tudi začelo, zato pa sem zapustil türnspic. Z Bogom „Štajerc“. —

Tvoj Špictüren.

Iz Koroškega. Prej ko smo imeli deželne volitve na Koroškem so bili pri nas burni časi; tudi jaz sem hodil po več krajih dežele, ker sem se z živinsko kupčijo pečal. Pri tej priložnosti sem tudi razne cirkve obiskal in sem tam pridige poslušal. Pa žalibog večidelj se je pridigovalo od samih volitev, ne pa o božjih rečeh. Tako daleč smo že sedaj prišli, kako daleč pa še bodemo? Naši duhovniki so posvetnjaki, njim ni mar za družega, njim je samo mar za to, da bi v politiki vse po njihovi volji izšlo. Pa še več, kmečke zadruge zidajo, posojilnice napravljajo, da bi dobili kmete in rokodelce v svojo oblast, potem pa, ko so se ti siromaki vdali v njihove roke, potem jih molzejo in strižejo, kakor krave in ovce. Tudi čez tebe dragi „Štajerc“ so rogovilili, in tudi jaz sem bil, da ti povem resnico po njihovih besedah čez tebe popolnoma razburjen! Ker pa prepovedani sad dobro diši, sem se tudi jaz naročil na „Štajerca“, češ saj hočem vedeti in videti, kaj je vse v njem pisano! In glej dragi „Štajerc“, ko sem dobil prvo tvojo letošnjo številko, precej sem se prepričal, kje je laž in kje resnica! Saj zares nisem v tebi našel ničesar napačnega, in vendar so kričali gospodje v črnih suknjah iz prižnic in iz spovednic, da je vsaka beseda v tvojih predalih neresnična! Zdaj pa že vem kje je laž, pri tebi dragi „Štajerc“ nikdar! Eden izmed teh klerikalnih rogoviležev je celo proti meni rekel, te le besede: „Slišal sem, da „Štajerca“ berete, taka hiša ni poštena, pri kateri se najde „Štajerc!“ Vprašam te, ti neumni rogovilež, ali je taka hiša bolj poštena, v kateri se najde „Mir“, ki je od prve do

zadnje vrste poln laži? Drugi je vpil — (bil je kaplanček), prej, ko bi jaz „Štajerca“ bral, prej bi si oči izdril in si roke odsekal! Zakaj pa tega ni storil? Par dni pozneje sem ga videl, da je sam „Štajerca“ nesel domov, katerega je potem prav temeljito prebiral. Pa ne bojmo se teh klerikalcev, ne vdajmo se njim, ne poslušamo njih v politiki, naj še se tako po opicansko vedejo. Slovenski kmetje, rokodelci in drugi možje, naročite „Štajerca“ in berite ga, pa dajte ga tudi Vašim sosedom in prijateljem, da se bode pri nas še bolj razširil! Koroški kmet.

Razne stvari.

Perutnina. Ptujski mestni urad je odločil, da dobi vsakdo, ki prinese perutnino, kaka že bodi, na ptujski glavni trg, in jo razpostavi na ogled kupovalcem pri velikem zvoniku, najemnino (štandgeld) zopet nazaj. To se je odločilo radi tega, da bi se trgovina s perutnino na ptujskem trgu povzdignila.

Svinjsko meso in slanina (špeh) in sicer obojno surovo, je doseglo na ptujskem sejmu prav lepo ceno. Prodaje se vsakokrat prav lahko. A čudno, glej opazilo se je, da pripeljajo na ta sejem meso in slanino (špeh) samo posestniki z desnega dravskega brega. Z levega brega, toraj iz celih Slovenskih goric pa nobeden ne. Kaj je temu vzrok? Povpraševali so se o tem tudi nekateri kmetje, takozvani špeharji, in ti so sami priznali, da grejo večkrat v slovenske gorice kupovat svinj. Te potem peljejo domov in jih tam zakoljejo, meso pa in slanino pripeljajo na ptujski trg. No, ako se tem izplača, zakaj pa potem se drugim ne bi? Zakaj ne koljejo kmetje v slovenskih goricah sami svojih svinj in ne pripeljejo sami mesa in slanine na prodaj. Kmetica proda doma svojo svinjo, ker jej kupec in pa še morda mešetar prigovarjata tako dolgo, da jo mora dati; a ta kmetica pa ne ve in nima pojma o tem, kako drage so naenkrat postale svinje, kako dobro se da oddati meso in slanina. Pa naj sama enkrat poskusi, naj skusi pripeljati meso in slanino na trg, pa bode videla, da bode dobila za rejeno svinjo morda dvakrat več, kakor pa, ako jo živo proda. Poskusiti je treba, pri enem poskusu se ne bode vse zgubilo!

Deželni zbor. „Fihpos“ piše: „Samo en dan je zboroval deželni zbor, a slovenski poslanci so že prvi dan pokazali, da hočejo za kmetstvo ljudstvo se potegovati.“ — Kaj pa so vendar pokazali? Za kaj pa so se vendar le potegovali? Kaj pa so dosegli, da so zaslužili toliko hvale od „Fihposa“? Sliši, slovenski kmet, tvoji poslanci imajo to velikansko zaslug, da so pri prvi seji deželnega zbora bili na vzoči! Za to jih hvali „Fihpos“, zato jih kuje med zvezde! Mi pa mislimo, da so s tem, da so se dne 29. p. m. vdeležili prve seje deželnega zbora, spolnili le svojo dolžnost in da za to ne zaslužijo nikake hvale. Ali misliš, „Fihpos“, da so se za to izvolili, da bi sedeli po stari navadi doma za pečjo? Dragi kmet, to je pesek v oči, ali jih vidiš klerikalce, sliših jih, kako kričijo? Samo ene seje v deželnem zboru so se